

Schubertíada Vilabertran

CONCERT INAUGURAL

Elionor Martínez, soprano
Ferran Albrich, baríton
Victoria Guerrero, piano

Dissabte 16 d'agost de 2025
20:30 h

45' Franz Schubert (1797-1828) [EM]

An den Mond, D. 259 (1815) [FA]
An die Nachtigall, D. 497 (1816) [EM]
Im Frühling, D. 882 (1826) [EM]
Der Schiffer, D. 536 (1817) [FA]
Nachtstück, D. 672 (1819) [FA]
Die junge Nonne, D. 828 (1825) [EM]
Nacht und Träume, D. 827 (1823) [EM]
An mein Herz, D. 860 (1825) [FA]
Geheimes, D. 719 (1821) [EM]
Die Sommernacht, D. 289 (1815) [FA]
Am Bach im Frühling, D. 361 (1816) [FA]
Canymed, D. 544 (1817) [EM]
Licht und Liebe, D. 352 (1816) [EM & FA]

—— PAUSA ——

Gabriel Fauré (1845-1924) [EM & FA]

3' Pleurs d'or, op. 72 (1896)*

Pauline Viardot (1821-1910) [EM & FA]

3' Rêverie, VVV. 1024 (1884)*

12' Claude Debussy (1862-1918)

Fêtes galantes. Livre I, L. 80 (1891) [EM]
En sourdine
Fantoches
Clair de lune
Fêtes galantes. Livre II, L. 104 (1904)* [FA]
Les ingénus
Le faune
Colloque sentimental

20' Eduard Toldrà (1895-1962)

Festeig (1915) [FA]
Recança (1926) [FA]
Platxèria (1927) [FA]
Cocorococ! (1926) [EM]
Madre, unos ojuelos vi (1941) [EM]
Después que te conocí (1941) [FA]
A muntanya (1926) [EM]*
Camins de fada (1926) [EM]
Cançó de vela (1926) [FA]

*Primera audició a la Schubertíada.

[EM] Elionor Martínez
[FA] Ferran Albrich

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

Celebració

Antoni Colomer

Periodista i divulgador musical

L'inici d'una nova edició de la Schubertiada Vilabertran és sempre motiu de joia per als amants del lied i de la música de cambra. Especialment per aquesta secta pagana que, any rere any, ens retrobem a la petita vila de l'Empordà, en plena canícula, disposats a gaudir durant dues intenses setmanes dels millors intèrprets del gènere a escala internacional. Però encara ho és més quan els protagonistes del concert inaugural són tres joves i talentosos músics —dos cantants catalans i una pianista andalusa— que, d'una manera o altra, han crescut artísticament emparats per la Schubertiada. La soprano Elionor Martínez i el baríton Ferran Albrich, acompanyats per la pianista Victoria Cuerrero, oferiran un recital a dues veus que transitarà del lied alemany a la *mélodie* francesa, els llargs tentacles de la qual influeixen decidivament en la música catalana.

La primera part, no podia ser d'altra manera, estarà dedicada íntegrament a **Franz Schubert**. D'una banda, perquè és preceptiu que siguin els acords del compositor vienès els que obrin la Schubertiada, però sobretot perquè les seves cançons són la base formativa i ineludible pedra de toc per a qualsevol jove liederista. La varietat d'escenaris que planteja *Canymed* o la gràcia expositiva i precisió rítmica que demana *Ceheimes*, ambdues inspirades pels magistrals versos de Goethe, així com el poder evocatiu d'*Im Frühling*; la sostinguda i delicada línia melòdica de *Nacht und Träume* o la profunditat abissal de la desoladora *Nachtstück* requereixen una infinita gamma de colors i recursos vocals que suposa tot un repte per a qualsevol intèrpret. Culminarà aquest bloc un dels, lamentablement, escassos duets escrits per Schubert, el deliciós *Licht und Liebe*, a partir d'una peça teatral de Matthäus von Collin.

Podrem escoltar dos duets més a la segona part. Seran *Réverie*, de **Pauline Viardot** i *Pleurs d'or*, de **Cabriel Fauré**. La mítica soprano fou també una incansable compositora cada vegada més reivindicada. Tot i que arribà a escriure algunes òperes de petit format, principalment compongué cançons, sovint destinades a la formació tècnica dels seus deixebles, que s'interpretaven en el seu saló parisenc. Un saló que freqüentaven artistes i intel·lectuals de gran renom o joves prometedors. Un d'aquests últims era Fauré, que acabaria esdevenint un dels gegants de la *mélodie* francesa. La seva figura i la seva obra són cabdals per entendre l'evolució del gènere i la transició entre el romanticisme de Counod i la modernitat encarnada per Claude Debussy.

Tot i que **Debussy** va aprendre a tocar el piano amb la sogra de Verlaine, no hi ha proves que el compositor i el poeta es coneguessin mai. Tot i la seva admiració pel poeta, és probable que el primer contacte del compositor amb el poemari *Fêtes galantes* fos a través de la seva amant Marie Vasnier, soprano coloratura per a qui creà una primera versió *ad hoc* de *Fantoches* el 1882 i poc després d'*En sourdine* i *Clair de lune*. Uns deu anys més tard, amb la història amorosa ben enrere, tornà als tres poemes, presumiblement sentint que cap de les versions anteriors els feia justícia. Aquesta versió definitiva del primer llibre de *Fêtes galantes* la va concloure el 1891, just quan començava a treballar en *Pelléas et Mélisande*. A partir d'aquell moment Debussy abandona l'adaptació de poesia per decantar-se per la prosa i el vers lliure en les seves cançons, una decisió que seria clau en la seva evolució estilística i harmònica. No va ser fins a 1903, superat el terratrèmol provocat per la seva òpera, que decidí publicar el primer volum i un any després el segon, integrat per tres cançons més: *Les ingénus*, *Le faune* i *Colloque sentimental*.

Claude Debussy fou sempre un referent per **Eduard Toldrà** que, primer amb el seu Quartet Renaixement i posteriorment com a director d'orquestra, va difondre profusament la música del compositor francès per tot l'estat. Per Debussy, la cançó havia de presentar la música com un text en si mateix sorgit de la intel·lecció de la poesia i tractar ambdues, música i poesia, com una unitat. Les cançons d'Eduard Toldrà segueixen aquests preceptes amb rigor i personalitat pròpia. No és sorprenent, per tant, que el compositor català mantingués una intensa vinculació amb el món literari del seu temps i, en molts casos, relacions personals molt properes amb els poetes que musicà. Fou el cas de Tomàs Garcés, de qui avui escoltarem els versos de *Camins de fada*. La seva producció de cançons, siguin originals o arranjaments de temes populars, tant en català com en castellà, s'estén des de 1915, any en què escriu *Festeig*, a partir de l'obra de Joan Maragall, fins 1960, dos anys abans de la seva mort, en què està datada *Aquarel·la del Montseny* (que avui no escoltarem), amb text de mossèn Ribot. De tots els poetes que musicà, probablement fou Josep Carner, amb qui compartia l'esperit noucentista, el més proper a la seva sensibilitat i qui inspirà algunes de les seves millors creacions en el gènere com *Recança*, *Cocorococ!* o *A muntanya*. Tot plegat configura un corpus que cal situar, indiscutiblement, com el més genuí, original i inspirat de la cançó catalana.

[®]Sabadell
Fundació

Cultura i arts
Investigació i educació

www.fundaciobancosabadell.com

Elionor Martínez, soprano

Elionor Martínez Lara (Barcelona, 1996) va cursar els estudis superiors al Conservatori del Liceu, becada per la Fundació Ferrer-Salat; posteriorment va guanyar la Salvat Beca Bach 2016, atorgada per la Fundació Bach Zum Mitsingen Barcelona. El 2019 va obtenir quatre premis especials al Concurs de Cant Josep Palet de Martorell i el 2023 va participar al programa 'Lied the Future' de la Schubertiada. Ha estat escollida ECHO Rising Stars per a la temporada 2026-27. Va assolir el màster d'arts en Interpretació Musical a la Hochschule für Musik de Basilea, sota el mecenatge de la Fundació Salvat. Com a solista, ha interpretat El Messies de Händel, el Requiem i la Gran Missa en do de Mozart, el Gloria de Vivaldi, els rèquiems de Fauré i de Brahms i obres de Bach com la Passió segons Sant Joan i el Magnificat. També ha cantat en produccions d'òpera com ara Dido and Aeneas, Così fan tutte o La Cenerentola. Cantava habitualment a La Capella Reial de Catalunya, dirigida per Jordi Savall, i al Collegium Vocale Gent, dirigit per Phillipe Herreweghe.

Aquest és el segon concert d'Elionor Martínez a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2023.

Elionor Martínez és artista Lied the Future 2023.

Ferran Albrich, baríton

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista i es graduà a la Hochschule für Musik de Detmold. El 2013 inicià els estudis de cant a la mateixa universitat i els finalitzà el 2019 al Conservatori del Liceu. Ha estat guardonat en diferents concursos de cant, com el Concurs Palet (Martorell, 2018), el Concurso Permanente de Juventudes Musicales de España (2019) o el Concurso Internacional de Logroño (2023). A partir de la seva participació al Concurs Primer Palau (2019) i, en especial, al programa Lied the Future de la Schubertiada, inicia una carrera com a artista líric que ja li ha reportat molt reconeixement. Ha actuat també a sales com L'Auditori o el Teatro Arriaga de Bilbao, interpretant tant oratori com òpera i lied; en aquest gènere, ha estrenat obres de compositors catalans com Brotons, Guinovart o Domènech.

Aquest és el sisè concert de Ferran Albrich a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2020.

Ferran Albrich és artista Lied the Future 2021 i 2022.

Victoria Guerrero, piano

El Premi Extraordinari del jurat a l'Internationaler Wettbewerb für Liedkunst de Stuttgart (2022) reconeixia i consolidava una vegada més la carrera d'aquesta pianista de Jerez com a intèrpret de lied; el premi s'afegia als ja aconseguits en els concursos Das Lied-International Song Competition de Heidelberg (2017) i Paula-Salomon-Lindberg-Liedwettbewerb a la Universität der Künste de Berlín (2015). Victoria ha fet estudis de màster en Lied a la Hochschule für Musik de Freiburg i de postgraduat Solistenexamm a la Musikhochschule de Karlsruhe. Ha estat convidada a importants cicles de lied com la Schubertiada i el Cicle de Lied de la Zarzuela. El juny de 2022 va publicar el seu àlbum debut, petite MORT, amb la soprano Natalia Labourdette. És pianista acompanyant en el departament de cant de la Universität Mozarteum de Salzburg.

Aquest és el setè concert de Victoria Guerrero a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2018.

Victoria Guerrero és artista Lied the Future 2018.

www.schubertiada.cat

Amb el suport de

Col·laborador principal

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullé · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Schubertíada i Autopodium Audi Figueres

Disseny i innovació.
Cultura i motor.

Audi
Q5

Audi
A5

Schubertiada
Vilabertran

Dissabte 16 d'agost de 2025
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Elionor Martínez, soprano
Ferran Albrich, baríton
Victoria Guerrero, piano

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Wolfgang Goethe (1749 — 1832)

An den Mond

Füllest wieder Busch und Tal
Still mit Nebelglanz,
Lösest endlich auch einmal
Meine Seele ganz.

Breitest über mein Gefild
Lindernd deinen Blick,
Wie des Freundes Auge, mild
Über mein Geschick.

Jeden Nachklang fühlt mein Herz
Froh- und trüber Zeit,
Wandle zwischen Freud' und Schmerz
In der Einsamkeit.

Fließe, fließe, lieber Fluß!
Nimmer werd' ich froh,
So verrauschte Scherz und Kuß,
Und die Treue so.

Ich besass es doch einmal,
Was so köstlich ist!
Dass man doch zu seiner Qual
Nimmer es vergisst.

A la lluna

Omple de nou el bosc i la vall
amb el fulgor tranquil de la boira,
i per una vegada, obriràs per fi
la meva ànima totalment.

Estén la teva mirada mitigant
sobre els meus camps,
dolça com els ulls de l'amic
sobre el meu destí.

Cada record omple el meu cor
d'hores joioses i grises;
camino entre alegries i penes,
en la solitud.

Corre, corre, estimat riu!
mai estaré content;
es varen perdre bromes i petons,
i també la fidelitat.

Però jo tenia una vegada
això que és tan deliciós!
i que, pel meu turment,
mai no podré oblidar.

Rausche, Fluss, das Tal entlang,
Ohne Rast und Ruh,
Rausche, flüstre meinem Sang
Melodien zu,

Wenn du in der Winternacht
Wütend überschwillst,
Oder um die Frühlingspracht
Junger Knospen quillst.

Selig, wer sich vor der Welt
Ohne Hass verschliesst,
Einen Freund am Busen hält
Und mit dem genießt,

Was, von Menschen nicht gewusst
Oder nicht bedacht,
Durch das Labyrinth der Brust
Wandelt in der Nacht.

Matthias Claudius (1740 — 1815)

An die Nachtigall

Er liegt und schläft an meinem Herzen,
Mein guter Schutzgeist sang ihn ein;
Und ich kann fröhlich sein und scherzen,
Kann jeder Blum' und jedes Blatts
mich freun.

Nachtigall, ach! Nachtigall, ach!
Sing mir den Amor nicht wach!

Murmura, riu, al llarg de la vall,
sense descans ni repòs,
murmura, xiuxiueja
les melodies dels meus cants.

Quan en la nit d'hivern
et desbordis furiós,
o quan en l'esplendor primaveral
reguis les tendres poncelles.

Beneïda la que, sense odi,
es guarda del món,
conserva un amic contra el pit
i gaudeix amb ell.

La que, sense saber-ho els homes,
o sense pensar-ho,
a través del laberint del pit,
camina en la nit.

Al rossinyol

Reposa i dorm en el meu cor,
bressolat pel meu bon àngel de la guarda,
i jo puc estar content i enriolat;
em puc alegrar amb cada flor i amb
cada fulla.

Ai, rossinyol, rossinyol,
no despertis a Cupido amb els teus cants!

Ernst Schulze (1789 — 1817)

Im Frühling

Still sitz ich an des Hügels Hang,
Der Himmel ist so klar,
Das Lüftchen spielt im grünen Tal,
Wo ich beim ersten Frühlingsstrahl
Einst, ach, so glücklich war.
Wo ich an ihrer Seite ging
So traulich und so nah,
Und tief im dunkeln
Felsenquell
Den schönen Himmel blau und hell,
Und sie im Himmel sah.

Sieh, wie der bunte Frühling schon
Aus Knosp' und Blüten
blickt!
Nicht alle Blüten sind mir gleich,
Am liebsten pflückt' ich von dem Zweig,
Von welchem sie gepflückt.

Denn alles ist wie damals noch,
Die Blumen, das Gefühl;
Die Sonne scheint nicht minder hell,
Nicht minder freundlich schwimmt im Quell
Das blaue Himmelsbild.

Es wandeln nur sich Will und Wahn,
Es wechseln Lust und Streit,
Vorüber flieht der Liebe Glück,
Und nur die Liebe bleibt zurück,
Die Lieb' und ach, das Leid!

O wär ich doch ein Vöglein nur
Dort an dem Wiesenhang!
Dann blieb' ich auf den Zweigen hier,
Und säng ein süßes Lied von ihr,
Den ganzen Sommer lang.

En primavera

M'assec callat a la falda del turó,
el cel és molt clar,
les brises juguen en la verda vall,
on, amb els primers raigs de la primavera,
una vegada, ail!, vaig ser tan feliç.
On jo anava al seu costat
tan confiat i tan a prop,
i on, en el fons de l'obscura font entre les
roques,
veia el cel bell, blau i diàfan,
i a ella en el cel.

Mira, la primavera virolada
ens contempla ja des de les poncelles i les
flors!
No totes les flors són iguals per a mi,
m'agrada més collir-les de la branca
on ella les collia!

Car tot és com era abans,
les flors, els camps;
el sol no brilla menys clar,
ni en la font es reflecteix menys amable
la imatge del cel blau.

Només varien els desigs i les il·lusions,
canvien els plaers i els combats;
passa volant la felicitat de l'amor,
i només queda l'amor,
l'amor i, ail!, el dolor!

Ah, si pogués ser un ocellet
allà a la falda del prat,
llavors em posaria en aquella branca,
i hi entonaria una dolça cançó sobre ella
durant tot l'estiu.

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Der Schiffer

Im Winde, im Sturme befahr' ich den Fluss,
Die Klieder durchweicht der Regen im Guss;
Ich peitsche die Wellen mit mächtigem
Schlag,
Erhoffend mir heiteren Tag.

Die Wellen, sie jagen das ächzende Schiff,
Es drohet der Strudel, es drohet das Riff,
Gesteine entkollern den felsigen Höh'n,
Und Tannen erseufen wie Geistergestöh'n.

So musste es kommen, ich hab' es gewollt,
Ich hasse ein Leben behaglich entrollt;
Und schlängen die Wellen den ächzenden
Kahn,
Ich priese doch immer die eigene Bahn.

Drum tose des Wassers ohnmächtige
Zorn,
Dem Herzen entquillet ein seliger Born,
Die Nerven erfrischend, o himmlische Lust,
Dem Sturme zu trotzen mit männlicher
Brust!

Johann Mayrhofer

Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet
Und singt waldeinwärts und gedämpft:
"Du heilige Nacht:
Bald ist's vollbracht,
Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,
Der mich erlöst von allem Kummer."

El navegant

Enmig del vent i la tempesta navego pel riu,
el xàfec cala els meus vestits,
fueitejo les onades amb els remes
potents,
esperant un dia millor.

Les onades cacen la nau oscil·lant,
m'amenacen els remolins i els esculls,
cauen pedres des de les rocoses altures,
i els avets sospiren com gemecs de fantasmes.

Així havia de ser, soc jo qui ho ha triat,
detesto la vida organitzada amb comoditat;
i si se m'empassessin les onades la barca
gemegant,
ja sempre lloaria el camí escollit.

Per tant, que es desfermi el furor imponent
de l'aigua!
Una font poderosa brolla del meu cor,
refrescant-me els nervis; oh plaer celestial
de lluitar contra la tempesta amb un cor
viril!

Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:
"Oh, santa nit!
Aviat s'haurà acabat tot.
Aviat m'adormiré en el llarg somni
que em deslliurarà de totes les penes."

Die grünen Bäume rauschen dann:
"Schlaf süß, du guter, alter Mann";
Die Gräser lispeln wankend fort:
"Wir decken seinen Ruheort";
Und mancher liebe Vogel ruft:
"O lass ihn ruhn in
Rasengruft!"
Der Alte horcht, der Alte schweigt,
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

Llavors murmuren els arbres verds:
"Dorm dolçament, bon home vell".
I les herbes remoregen vacil·lants:
"Cobrirem el teu lloc de repòs".
I molts ocells amables criden:
"deixeu-lo descansar en la seva tomba
de gespa!"
El vell escolta, el vell calla...
la mort s'ha inclinat damunt d'ell.

Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta (1797 — 1855)

Die junge Nonne

Wie braust durch die Wipfel der heulende
Sturm!
Es klirren die Balken, es zittert das Haus!
Es rollet der Donner, es leuchtet der Blitz,
Und finster die Nacht, wie das Grab!

Immerhin, immerhin,
so tobt' es auch jüngst noch in mir!
Es brauste das Leben, wie jetzo der Sturm,
Es bebten die Glieder, wie jetzo das Haus,
Es flammte die Liebe, wie jetzo der Blitz,
Und finster die Brust, wie das Grab.

Nun tobe, du wilder, gewalt'ger Sturm,
Im Herzen ist Friede, im Herzen ist Ruh,
Des Bräutigams harret die liebende Braut,
Gereinigt in prüfender Glut,
Der ewigen Liebe getraut.

Ich harre, mein Heiland, mit sehndem
Blick!
Komm, himmlischer Bräutigam, hole die
Braut,
Erlöse die Seele von irdischer Haft.
Horch, friedlich ertönet das Glöcklein
vom Turm!
Es lockt mich das süsse Getön
Allmächtig zu ewigen Höh'n. Alleluia!

La jove monja

Com bramula entre el brancatge la sorollosa
tempesta!
Cruixen les bigues, tremola la casa!
Retrunyen els trons, esclaten els llamps,
i obscura és la nit, com una tomba!

Constantment, constantment!
Així m'encenia també jo recentment!
Bramulava la vida, com ara la tempesta,
em tremolaven els membres, com ara la casa,
m'encenia l'amor, com ara els llamps,
i obscur era el meu cor, com ara la tomba.

Segueix, doncs, tempesta salvatge i potent!
En el meu cor hi ha pau i tranquil·litat.
L'amorosa núvia espera el seu promès,
purificada per una ardor incontestable,
i promesa a l'amor etern.

T'espero, Salvador meu, amb anhelant
mirada!
Vine, promès celestial, pren la teva
núvia,
allibera'm l'ànima de la seva presó terrenal!
Escolteu amb quina pau ressonen les
campanes de la torre!
Amb el seu dolç repic, em crida
el Totpoderós cap a les altures! Alleluia!

Matthäus von Collin (1779 — 1824)

Nacht und Träume

Heiß'ge Nacht, du sinkest nieder;
Nieder wallen auch die Träume,
Wie dein Mondlicht durch die Räume,
Durch der Menschen stille Brust.
Die belauschen sie mit Lust;
Rufen, wenn der Tag erwacht:
Kehre wieder, heiß'ge Nacht!
Holde Träume, kehret wieder!

Ernst Schulze

An mein Herz

O Herz, sei endlich stille!
Was schlägst du so unruhvoll?
Es ist ja des Himmels Wille,
Dass ich sie lassen soll.

Und gab auch dein junges Leben
Dir nichts als Wahn und Pein;
Hat's ihr nur Freude gegeben,
So mag's verloren sein!

Und wenn sie auch nie dein Lieben
Und nie dein' Liebe verstand,
So bist du doch treu geblieben,
Und Gott hat's droben erkannt.

Wir wollen es mutig ertragen,
So lang nur die Träne noch rinnt,
Und träumen von schöneren Tagen,
Die lange vorüber sind.

Und siehst du die Blüten erscheinen,
Und singen die Vögel umher,
So magst du wohl heimlich weinen,
Doch klagen sollst du nicht mehr.

Geh'n doch die ewigen Sterne
Dort oben mit goldenem Licht
Und lächeln so freundlich von ferne,
Und denken doch unser nicht.

Nit i somnis

Santa nit, quan tu arribes,
arriben també els somnis,
com el teu clar de lluna omple les cambres,
omple també el pit tranquil dels homes.
Ells t'espïen amb plaer,
i criden, quan es desperta el dia:
Torna, santa nit,
dolços somnis, torneu!

Al meu cor

Oh, cor! Estigues tranquil d'una vegada!
Per què bategues tan inquiet?
És la voluntat del cel
que hagi de deixar-la.

I encara que la teva curta vida
només t'ha donat desenganyys i penes,
si a ella li ha portat alegries,
deixa que per a tu s'hagi perdut.

I encara que ella no entengués mai
el teu amor i el teu sofrir,
li has estat sempre fidel,
i Déu ho sap, allà dalt.

Ho suportarem amb valentia,
mentre les llàgrimes vagin caient,
i somniarem dies més bells,
passats ja fa molt de temps.

I si veus aparèixer les flors,
i si canten els ocells al voltant,
plora, si vols, furtivament,
però no t'has de lamentar més.

Car les eternes estrelles
brillaran amb la seva llum daurada,
somrient amables des de la llunyania,
i sense pensar gens en nosaltres.

Johann Wolfgang Goethe

Geheimes

Über meines Liebchens Äugeln
Stehn verwundert alle Leute;
Ich, der Wissende, dagegen,
Weiss recht gut, was das bedeute.

Denn es heisst: ich liebe diesen
Und nicht etwa den und jenen.
Lasset nur, ihr guten Leute,
Euer Wundern, euer Sehnen!

Ja, mit ungeheuren Mächten
Blicket sie wohl in die Runde;
Doch sie sucht nur zu verkünden
Ihm die nächste süsse Stunde.

Friedrich Gottlieb Klopstock (1724 — 1803)

Die Sommernacht

Wenn der Schimmer von dem Monde nun
herab
In die Wälder sich ergiesst, und Gerüche
Mit den Düften von der Linde
In den Kühlungen wehn:

So umschatten mich Gedanken an das Grab
Meiner Geliebten, und ich seh' im Walde
Nur es dämmern, und es weht mir
Von der Blüte nicht her.

Ich genoss einst, o ihr Toten, es mit
euch!

Wie umwehten uns der Duft und die Kühlung,
Wie verschönt warst von dem Monde,
Du, o schöne Natur!

Secret

Dels ulls de la meva amada
està tothom meravellat;
en canvi jo, clarident,
sé molt bé el que signifiquen.

Perquè volen dir: estimo aquest,
i no aquell o aquell altre.
Oblideu, bona gent,
la vostra meravella, les vostres ànsies!

Sí, amb immens poder
miren bé al seu voltant;
però només intenten anunciar
la dolça hora propera.

La nit d'estiu

Quan la llum de la
lluna
s'estén per sobre els boscos,
i s'escampen els perfums dels tillers
amb les brises refrescants:

així planen els meus pensaments
damunt la tomba de l'estimada,
i només veig en el bosc la foscor
i cap aroma m'arriba de les flors.

Un dia els fruïa amb vosaltres, que sou
morts!

Com respiràvem els perfums i la frescor,
com t'embellia la lluna,
oh bella natura!

Franz von Schober (1796—1882)

Am Bach im Frühling

Du brachst sie nun die kalte Rinde,
Und rieselst froh und frei dahin;
Die Lufte wehen wieder linde,
Und Moos und Gras wird frisch und grün.
Doch ich – mit traurigem Gemüthe
Tret' ich wie sonst zu deiner Fluth,
Der Erde allgemeine Blüthe
Kommt meinem Herzen nicht zu gut.

Hier treiben immer gleiche Winde,
Kein Hoffen kommt in meinen Sinn –
Als daß ich hier ein Blümchen finde,
Blau, wie sie der Erinnerung blühen.

Johann Wolfgang Goethe

Canymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anglühst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg' ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend mach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Prop del rierol, en primavera

Ja has trencat la gelada crosta
i corres alegre i lliure;
les brises tornen a bufar suaus,
i la gespa i l'herba són noves i verdes.
Solitari, amb tràgics pensaments,
arribo com sempre a la teva vora;
però la floració general de la terra
no alegre el meu cor.

Alenen ací els mateixos vents de sempre,
i no entra en el meu cor cap més esperança...
que la de trobar-hi una floreta,
blava, com la dels records.

Canimedes

En la resplendor matinal,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardor
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!
Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfonic;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.
Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?

Hinauf! strebt's hinauf!
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehnenenden Liebe.
Mir! Mir!
In eurem Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfassen!
Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Matthäus von Collin

Licht und Liebe

Liebe ist ein süßes Licht.
Wie die Erde strebt zur Sonne,
Und zu jenen hellen Sternen
In den weiten blauen Fernen,
Strebt das Herz nach Liebeswonnen:
Denn sie ist ein süßes Licht.

Sieh! wie hoch in stiller Feier
Droben helle Sterne funkeln:
Von der Erde fliehn die dunkeln
Schwermutsvollen trüben Schleier.
Wehe mir, wie so trübe
Fühl ich tief mich im Gemüte,
Das in Freuden sonst erblühte,
Nun vereinsamt, ohne Liebe.

Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, els núvols
s'inclinen cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraçant-me!
Amunt, en la vostra sina,
pare de tot amor!

Llum i amor

L'amor és una dolça llum.
Com la terra cerca el sol
i aquelles clares estrelles
de l'àmplia llunyania blava,
així cerca el cor els delits de l'amor;
car és una dolça llum.

Mira que amunt que brillen les clares estrelles
en la silenciosa festa de les altures,
i com fugen de la terra els vels obscurs
i opacs plens de melangia.
Ai de mi, com em sento deprimida
en el fons del meu cor,
que abans s'obria alegre
i ara viu isolat i sense amor!

GABRIEL FAURÉ

(1845 — 1924)

Albert Samain (1858 — 1900)

Pleurs d'or

Larmes aux fleurs suspendues,
Larmes aux sources perdues
Aux mousses des rochers creux;

Larmes d'automne épandues,
Larmes de cors entendues
Dans les grands bois douloureux;

Larmes des cloches latines,
Carmélites, Feuillantines ...
Voix des beffrois en ferveur;

Larmes des nuits étoilées,
Larmes des flûtes voilées
Au bleu du parc endormi;

Larmes aux grands cils perlées,
Larmes d'amantes coulées
Jusqu'à l'âme de l'ami;

Larmes d'extase, éplorement délicieux,
Tombez des nuits! Tombez des fleurs!
Tombez des yeux!

Plors d'or

Llàgrimes suspeses a les flors,
llàgrimes de fonts perdudes
entre l'escuma en rocosos avencs.

Llàgrimes escampades de tardor,
llàgrimes del cor sentides
en els gran boscos contristats.

Llàgrimes de campanes llatines,
carmelites, bernardes,
veus de campanars fervorosos.

Llàgrimes de nits estrellades,
llàgrimes de flautes velades
en el blau parc adormit.

Llàgrimes de grans pestanyes perlades,
llàgrimes d'amants escapades
fins a l'ànima de l'amic.

Llàgrimes d'èxtasi, deliciós desconsol,
caieu de les nits! Caieu de les flors!
Caieu dels ulls!

PAULINE VIARDOT

(1821 — 1910)

Armand Silvestre (1837 — 1901)

Rêverie

Autour du ciel brumeux aux horizons
navrants,
Aux rapides couchants, aux aurores pâlies,
Je regarde couler avec l'eau des torrents
Mes jours faits de mélancolie.

Sur l'aîle du regret mes esprits
emportés,
Comme s'il se pouvait que notre âme
renaisse
Par courant en rêvant les coteaux enchantés
Où jadis, fleurit ma jeunesse.

Je sens au clair soleil du souvenir vainqueur
Reflourir en bouquets des roses déliées
Et monter à mes yeux des larmes, qu'en mon
cœur
Mes vingt ans avaient oubliées !

Somieig

Al voltant del cel boirós als horitzons
colpidors,
en ponents ràpids, en aurores esblaimades,
miro passar amb l'aigua dels torrents,
els meus dies fets de nostàlgia.

Sobre l'ala de la recança els meus esperits
irritats,
com si fos possible que la nostra ànima
reneixi
corrents somiosa per turons màgics
On un dia florí la meva joventut,

Al sol clar del record vencedor sento
reflorir en pomells les roses deslligades,
i pujar llàgrimes als meus ulls, que el meu
cor
els meus vint anys havia oblidat!

CLAUDE DEBUSSY

(1862 — 1918)

Paul Verlaine (1844 — 1896)

Fêtes galantes. Livre I

En sourdine

Calmes dans le demi-jour
Que les branches hautes font,
Pénétrons bien notre amour
De ce silence profond.

Fondons nos âmes, nos cœurs
Et nos sens extasiés,
Parmi les vagues langueurs
Des pins et des arbousiers.

Ferme tes yeux à demi,
Croise tes bras sur ton sein,
Et de ton cœur endormi
Chasse à jamais tout dessein.

Laissons-nous persuader
Au souffle berceur et doux
Qui vient à tes pieds rider
Les ondes des gazons roux.

Et quand, solennel, le soir
Des chênes noirs tombera,
Voix de notre désespoir,
Le rossignol chantera.

Festes galants. Llibre I

Amb sordina

Calmats en el migdia
que fan les altes branques,
penetrem el nostre amor
amb aquest profund silenci.

Fonguem les nostres ànimes, els nostres cors
i els nostres sentits extasiats,
entre les ones llangoroses
dels pins i els arboços.

Tanca els teus ulls a mitges,
creua el teus braços sobre el teu pit,
i del teu cor adormit
allunya per sempre qualsevol projecte.

Deixem-nos convèncer
per la bufada bressoladora i dolça
que ve per corruçar, als teus peus,
les ones de les rogenques gesses.

I quan, solemne, el vespre
arribi als roures negres,
veu del nostre desesper,
cantarà el rossinyol.

Fantoches

Scaramouche et Pulcinella
Qu'un mauvais dessein rassembla
Gesticulent, noirs sous la lune.

Cependant l'excellent docteur
Bolonais cueille avec lenteur
Des simples parmi l'herbe brune.

Lors sa fille, piquant minois,
Sous la charmille, en tapinois,
Se glisse, demi-nue, en quête

De son beau pirate espagnol,
Dont un amoureux rossignol
Clame la détresse à tue-tête.

Clair de lune

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et
bergamasques
Jouant du luth et dansant et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques.

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur
Et leur chanson se mêle au clair de lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les
marbres.

Titelles

Scaramouche i Pulcinella,
que un mal designi ajuntà,
gesticulen malignes sota la lluna.

Però l'excellent doctor
Bolonès cull lentament
simples entre l'herba bruna.

Llavors la seva filla, de carona picant,
sota la pèrgola, d'amagat,
s'esmuny mig nua,

a la recerca del seu bell pirata espanyol,
del qual un melancòlic rossinyol
clama l'angoixa a veu plena.

Clar de luna

La vostra ànima és un paisatge escollit
per on van encisadores màscares i
bergamasques,
tocant el llaüt i ballant, i quasi
tristes sota llurs disfresses capritxoses!

Tot cantant en modalitat menor
l'amor guanyador i la vida oportuna,
no tenen l'aspecte de creure en llur felicitat
i la seva cançó es barreja amb el clar de lluna,

amb el tranquil clar de lluna trist i bell,
que fa somniar els ocells en els arbres,
i sanglotar d'èxtasi els sortidors,
els grans sortidors esvelts enmig dels
marbres.

Paul Verlaine

Fêtes galantes. Livre II

Les ingénus

Les hauts talons luttaient avec les longues
jupes,
En sorte que, selon le terrain et le vent,
Parfois luisaient des bas de jambes, trop
souvent
Interceptés!—et nous aimions ce jeu de
dupes.

Parfois aussi le dard d'un insecte jaloux
Inquiétait le col des belles sous les
branches,
Et c'était des éclairs soudains de nuques
blanches,
Et ce régal comblait nos jeunes yeux
de fous.

Le soir tombait, un soir équivoque
d'automne:
Les belles, se pendant rêveuses à
nos bras,
Dirent alors des mots si spécieux,
tout bas,
Que notre âme depuis ce temps tremble
et s'étonne.

Le faune

Un vieux faune de terre cuite
Rit au centre des boulingrins,
Présageant sans doute une suite
Mauvaise à ces instants sereins

Qui m'ont conduit et t'ont conduite,
—Mélancoliques pèlerins,—
Jusqu'à cette heure dont la fuite
Tournoie au son des tambourins.

Festes galants. Llibre II

Els ingenus

Els alts talons lluitaven amb les llargues
faldilles,
de manera que, segons el terreny i el vent,
a vegades lluien els turmells, massa
sovint
interceptats! – I ens agradava aquest joc
enganyós.

A vegades també l'esperó d'un insecte gelós
inquietava el coll des les belles sota les
branques,
i hi havia esclats sobtats de nuques
blanques,
i aquest regal omplia els nostres joves ulls
de folls.

Arribava el vespre, un vespre tèrbol
de tador:
les belles, penjant-se somniadores dels
nostres braços,
digueren llavors paraules tan especials,
en veu baixa,
que la nostra ànima, des de llavors, tremola
i sesbalaeix.

El faune

Un vell faune de terra cuïta
riu al centre del parterre de gespa,
presagiant sens dubte una prolongació
dolenta a aquests instants serens.

Que m'han portat i t'han portat,
—melangiosos pelegrins—
fins aquesta hora que fuig
vertiginosa al so de les panderetes.

Colloque sentimental

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux formes ont tout à l'heure passé.

Leurs yeux sont morts et leur lèvres sont
molles,
Et l'on entend à peine leurs paroles.

Dans le vieux parc solitaire et glacé,
Deux spectres ont évoqué le passé.

—Te souvient-il de notre extase ancienne?
—Pourquoi voulez-vous donc qu'il m'en
souviennne?

—Ton cœur bat-il toujours à mon seul nom?
Toujours vois-tu mon âme en rêve?—Non.

—Ah! Les beaux jours de bonheur indicible
Où nous joignons nos bouches!
—C'est possible.

—Qu'il était bleu, le ciel, et grand l'espoir!
—L'espoir a fui, vaincu, vers le ciel noir.

Tels ils marchaient dans les avoines folles,
Et la nuit seule entendit leurs paroles.

Col·loqui sentimental

Pel vell parc solitari i glaçat
acaben de passar dues formes.

Els seus ulls són morts i els seus llavis són
blans,
i a penes se senten les seves paraules.

En el vell parc solitari i glaçat
dos fantasmes han evocat el passat.

—Recordes el nostre vell èxtasi?
—Per què voleu que me'n
recordi?

—El teu cor batega sempre amb el meu nom?
Sempre veus la meva ànima en somnis? —No,

—Ah! Els bells dies de felicitat indicible
en que uníem les nostres boques!
—És possible.

—Que blau era el cel i ple d'esperança!
—L'esperança ha fugit, cap al cel negre.

Així caminaven per les avenes folles,
i només la nit sentí llurs paraules.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

EDUARD TOLDRÀ

(1895 — 1962)

Joan Maragall (1860 — 1911)

Festeig

Sota les estrelles, d'espatlles al mar,
una galta humida, fresca de serena,
una galta suau i plena
és ben dolça de besar.

Entre dos silencis, bes silenciós,
com vares deixar-nos tremolant tots dos
dins la nit quieta, amb deixos ardents
de la migdiada i dels terrals vents.
El reberes silenciosa.
Mos llavis, dolços encar,
te van preguntà una cosa
i tu no vas contestar.

Què vaig preguntar-te? ... Sols recordo
el bes
i que sentia la plena mar alta.
Tu, tota caiguda, semblaves malalta...
Oh, no hi tornaré mai més!
Prò la flonja galta ruixada amb serena,
sota de ma boca, d'espatlles al mar;
prò la xafegosa nit d'agost serena,
ai, com la podré oblidar?

Josep Carner (1884 — 1970)

Recança

Qui sentís, renovellat,
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa;
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
florida estesa!
Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat
en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat,
i la lluna pel forat,
i rient a mon costat
una noia encesa!

Qui sentís, renovellat,
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

Joan Salvat Papasseit (1894 — 1924)

Platxèria

Dolça amigueta, juguem a fet,
o a corretgeta, o a bell indret.

Dolça amigueta, no tinguis por:
ni he d'allunyar-me, ni en cap racó
fer-te malícies, o bé el distret
si acàs et cremes o ets a l'indret
on he amagada la teva flor;
si tu ets manyaga, jo seré bo.

Dolça amigueta, tornem al joc;
la teva escala farà de toc.
Si tu m'atrapes, no et besaré;
si jo t'atrapo, perdonaré
que no m'estimis. Ja em somriuràs.
Si et cau la trena, jo et faré el llaç.

Josep Carner

Cocorococ!

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

– Un altre – diu el sostre –,
que no em serà constant.

– Un altre – diu la llinda –,
que em deixarà cantant.

– Ell, que m'ignora encara,
– diu el roser flairós –
escamparà mes roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines,
medita el gos, content:
– No tindrà por de l'ombra,
farà fugí el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
– Cocorococ! És noi!

Lope de Vega (1562 — 1635)

Madre, unos ojuelos vi

Madre, unos ojuelos vi,
verdes, alegres y bellos
¡Ay, que me muero, por ellos,
y ellos se burlan de mí!

Las dos niñas de sus cielos
han hecho tanta mudanza,
que la color de esperanza
se me ha convertido en celos.

Yo pienso, madre, que vi
mi vida y mi muerte en ellos.
¡Ay, que me muero, por ellos,
y ellos se burlan de mí!

¡Quién pensara que el color
de tal suerte me engañara!
Pero ¿quién no lo pensara,
como no tuviera amor?

Madre, en ellos me perdí
y es fuerza buscarme en ellos.
¡Ay, que me muero, por ellos,
y ellos se burlan de mí!

Francisco de Quevedo (1580 — 1645)

Después que te conocí

Después que te conocí,
todas las cosas me sobran:
el sol para tener día,
abril para tener rosas.

Por mí, bien pueden tomar
otro oficio las auroras,
que yo conozco una luz
que sabe amanecer sombras.

Bien puede buscar la noche
quien sus estrellas conozca,
que para mi astrología
ya son oscuras y pocas.

Después que te conocí,
todas las cosas me sobran:
el sol para tener día,
abril para tener rosas.

Ya no importunan mis ruegos
a los cielos por la gloria,
que mi bienaventuranza
tiene jornada más corta.

Bien puede la margarita
guardar sus perlas en conchas,
que, búzano de una risa,
las pesco yo en una boca.

Después que te conocí,
todas las cosas me sobran:
el sol para tener día,
abril para tener rosas.

Josep Carner

A muntanya

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;

per rellotge, el sol que toca
a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa
i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala-estès com una nau;

per jaç d'or, una pallissa,
per llumenera un estel;
per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin,
un quiquiriquic i un bel.

Allí dalt de la muntanya.
tant enlaire, tot hi és:
la riquesa ben colgada,
perquè l'home la fangués;
l'alegria entre fretures,
com rosada entre esbarzers;

la salut entre l'orenga
i les flors de penical;
aterrat amb creus de palma,
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor devora,
estadant del pis de dalt.

Tomàs Garcès (1901 — 1993)

Camins de fada

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar.

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.

No et torbi l'escull, esquiva
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent.

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera,
cull l'estel, Amor.

Josep Maria de Sagarra (1894 — 1961)

Cançó de vela

Arrenca el gep flexible de l'onada,
canta la boira, xiula el bufarut,
ens esquitxa un riuxim d'aigua salada
i grinyolen els dintres del llagut.
Ai, qui pensa en l'amor,
oh, mar sonor!
Ai, qui pensa en l'amor!
Enllà tenim les costes oblidades,
enllà hi ha el poble blanquinós, suau,
i el llagut, vinga salts i patacades,
enmig del gran deliri verd i blau .
A terra hi hem deixat coses marcides
dels nostres sentiments i voluntats
i ara es van aclarint les nostres vides
com els serrells d'escuma platejats.
Allà hi ha el neguiteig del nostre viure,
les punxes a l'aguait de nostra pell,
ara els neguits són coses de per riure,
dintre el llagut que va tot de gairell.
Au ... canta, mariner, xiscla, ventada!
no perdi prou el teu delit valent;
infla't, vela; remunta, aigua salada;
sacseja'ns brutalment.
Sacseja'ns brutalment, o mar sonor!
Esmicola les penes de l'amor.

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Barcelona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederausstellung · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Col·laboradors del projecte Lied the Future

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullerell · Carlos Cusi · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Coicochea · Jaume Graell · Clòria Gutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat